

Zamyšlení: 72. Maminka

Zamyšlení Maminka je o Božích a lidských plánech, o hříšnicích a požehnání.

Zamyšlení

Maminka

Maminka a já.. jsme jedno srdce a jedna duše.

Tolik jsem jí věřil – možná víc, než by měl věřit člověk člověku.

Co jsme si vlastně mysleli, jak to všechno dopadne? Připadá mi, že jsme si vůbec nic nemysleli, jako by nám to bylo jedno. Šlo to na hranu. Buď všechno nebo nic. A spěchalo to! Maminka byla přesvědčena, že se otec chystá udělat největší chybu svého života. Neposlouchal ji, když mu říkala, že JÁ jsem ten, kterého Bůh ustanovil pro požehnání. Obvykle byl spíše něžný a shovívavý, ale v tu chvíli bylo pro něj její domlouvání jenom ženské tlachání – matčino stranění svému oblíbenému synovi.

Že se Ezau vždycky nechoval jako „muž“, který je schopen toto dědictví zajistit a bránit? Otec si mohl všimnout, že Ezau neměl absolutně žádný cit pro tradice naší rodiny. Bez žádných ohledů a radění se svými rodiči se oženil se dvěma místními ženami, které měly svůj vlastní způsob života a které k nám vůbec nezapadaly. Sám Ezau byl vždycky venku, většinou na lovu, a maminka se s nimi mohla zlobit pořád dokola. A byla našťvaná! Hluboce je obě nenáviděla.

Maminka byla silná žena. Všechno si dala dohromady a bez váhání se rozhodla. Vždycky vypadala, že ví, co chce a co má dělat.

Už v jejím mládí tomu tak muselo být. Když můj dědeček poslal svého služebníka do Cháran hledat nevěstu pro svého syna, udělala na něj dojem svou spontánní ochotou pomáhat, když napojila všechny jeho velbloudy u studně. Ani dlouho neváhala odpovědět na nabídku vzít si mého otce. Stříbro, zlato a bázeň Boží? Bylo jí jasné, že se jí nic lepšího nemůže přihodit, a potřebovala přesně

jednu noc, aby nechala všechno za sebou, co jí do té doby tvořilo život, a následovala toho cizince do neznáma.

Nemusela toho litovat. Otec byl laskavý a jemný a za její ženskou společnost byl vděčný. Nic jí nechybělo – kromě potomků, které dlouhou dobu neměla. Bůh však vyslyšel modlitby mého otce a ona otěhotněla s Ezauem a mnou.

Často říkala, že jsme s Ezauem bojovali v lůně.

A to ji přimělo dotazovat se na tuto věc u Boha. Byla také velmi nezávislá ve své víře a Bůh ji vzal vážně a odpověděl jí.

“Vyrůstou v tobě dva národy,” řekl jí. “A jeden bude silnější než ten druhý. A starší bude sloužit mladšímu.”

Nepamatuji si, kdy mi o tom řekla poprvé, a nevím, jestli to věděl Ezau. Ale nějak jsem vyrůstal s tím, že požehnání Abrahama a Izáka patří *Mě*, a stále jsem přemýšlel, jak to udělat, abych ho opravdu dostal.

Maminčina víra byla velká, ale končila tam, kde začínaly její vlastní nápady a plány. Dnes, potom, co jsem se setkal se svým bratrem (ach!), už vím, že to máme v krvi.

Ano, mami, jsem tvůj syn v dobrém i v zlém.

Naučila jsi mě věřit – a naučila jsi mě manipulovat. Jsme hříšníci a jsme požehnáni. To se snad ani nedá pochopit..

Celý příběh je v [Genesis 27](#)

-van-

Další Zamyšlení najdete [zde](#).

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů](#)